

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Β' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 16

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✕ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1906

ΕΡΓΑ ΞΕΝΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ταραχώδης, πλήρης ενδιαφέροντος ποικίλου, άπειρητικός, άγωνιώδης, άφίνων όπισω του έρωτηματικά έπέρασεν ό Φεβρουάριος.

Από μίαν πόλιν της Ισπανίας, την Άλγεσίραν, ήπειλήθη πόλεμος, έρημώσεις, δηώσεις, καταστροφαι οικονομικαι, μία επανάληψις του 1870 μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας ή μία αντίστροφη αυτού.

Ηπειλήθη ή επανάληψις του θεάματος αίματων χυνομένων, όχι διά την έθνικην άξιοτητα, ούτε διά την καράκτηριν, αλλά διά την εδρυσαν έπιρροής συμφερόντων έμπορικων μάλλον.

Ο πόλεμος έγινε κομμουνιστικός και οι στρατοι κομμ-βουαζερ! Φεύγει ό μήν και ή άπειλή όρθούται άκόμη και ό Κάιζερ προσφωνεί με θουρίους άγορεύσεων τόν στρατόν του.

Εδώ συναντιζαμεν τας Άπόκρως με τας έκλογάς. Ο μήν άνέτειλε με προσοπίδας και κρίσιν κοινουβουλευτικην και δύο με προσοπίδας έκλεκτών και έκλογέων, τών μεν μετρημεμένων εις μεγάλους πατριώτας, τών δε εις ύποβηθηθέντας τό έργον τών πρώτων.

Ουδέποτε ήνόησαν διατι αι ήμέραι μιάς άνωμάλου κοινουβουλευτικής περιόδου καλούνται κρίσεις και όχι άκρισία.

Οκτωσήποτε Άπόκρως και έκλογαι, έπειδή μεταξύ όμοίων πραγμάτων δεν ύπάρχει αντίδρασις, άλληλεξουδετερώθησαν και έμειναν άνευροι και οι δύο.

Άνευροι και άδιάφοροι αι δύο αυτού φάσεις της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, άνεήρως και άδιαφόρους σχεδόν μιά αφήκαν και διά ζητήματα ήνίστης σπουδαιότητας, όπως εινε τό της έριδος μας με την Ρουμανίαν.

Οι κηδεμονευθέντες, εκπολιτισθέντες, εξανθρωπισθέντες από τους Έλληνας μιάς έδειξαν τό μάταιον της έργασίας αυτής και έβεβήλωσαν και την Έκκλησίαν μας άκόμη εις τό Βουκουρέστιον.

Άπήλασαν Έλληνας, ύβρισαν, έβροθύθησαν, παρεβήσαν πάντα κανόνα διεθνούς εύπρεπειας, ήγνομήθησαν.

Επειτα παρουσιάσθησαν ως άδικουμένοι και ζητούν προστασίαν τών δικαιωμάτων των.

Μεγαλύτερον θίασον κλόουν δεν ειδε ποτέ κανείς εις δημόσια θεάματα.

Εν τω μεταξύ στασιάζομεν εις τόν Πειραιά.

Ένας οργανισμός τελωνείου εξηρηθωμένος παραλείπει από ένα πετραδάκι, μίαν έριδα άχθοφόρου και ταξειδιώτων.

Παραλείπει και τά κομμάτια του εκσφενδονίζονται γύρω διά να προκαλέσουν καταστροφάς. Ο ταξειδιώτης ήτον Κρής, ό άχθοφόρος Λάκων, ό δεύτερος έφόνευσε τόν πρώτον και ή πρωτογενής κατάστασις του τελωνείου Πειραιώς άπλώνει και δημιουργεί άλλο πρωτογενές θέμα καθ' όν Κρής και Λάκων δεν εινε και οι δύο Έλληνες και οι δύο γενναίοι λαοί, πολεμήσαντες εις τό πλευρόν άλλήλων και μόνοι διά την έλευθερίαν, ό έστι διά την τάξιν και εύνομίαν.

Άλλά εινε Ίουδαίοι και Σαμαριται, Σπαρτιάται και Άθηναίοι, πολέμοι προς άλλήλους, ως πρό χιλιάδων έτών.

Και μία πόλις έργατική γίνεται πεδίον πολέμου φυλετικού και λόφοι καταλαμβάνονται από ένόπλους και αίμα χύνεται και διπλωματικά συνεννοήσεις διεξάγονται.

Παρ' αυτά έργασία εκπολιτιστική, παγκοσμίου άδελφώματος, θείας άμίλλης, προετοιμασία επιδειξεως μυών χαλυβδίνων και γραμμών ώραίων, και σωμάτων άλλων καιρών, γίνεται.

Ετοιμάζονται οι Ολυμπιακοί άγώνες, ετοιμάζεται ή αναπαράστασις του θεάματος της Ολυμπίας του υπεργείου, τό θειον σύνολον λαών, οι όποιοι ληρομονούν δια διά τό κάλλος και την όύμνην και μεταφέρονται, ώσαν μέσα εις ένα κολοσσαϊον άρμα μαρμάρινον, στίλβον, λευκόν, θαυμαστόν και θαματοποιούν, τό Στάδιον, επάνω από τους αιώνας προς ένα παρελθόν, τό όποιον—Ω! ή επίδρασις του πνεύματος του Έλληνιστου και τό μελλοντικόν του!—τό όποιον εινε και ένα όνειρώδες μέλλον λαών και άτόμων.

Πέραν εκεί, εις την Άμερικην, εις την χώραν της άγνήσεως Βασίλειον και τίτλων και πορφυρογενήτων εις την χώραν της έργασίας και της θετικότητας, μία νεάνις, ή Άλίση, ή θυγάτηρ του Ρούζβελτ, προσφωνείται «προγκίπσσα».

Εινε άρνησις της άπλότητος, της δημοκρατικότητας, της ισότητος αυτό;

Όχι.

Εινε εξίσωσις όλων αυτών, εξίσωσις της έργασίας εως την πορφύραν. Μίαν πορφύραν άμερικανικήν. Δηλαδή πορφύραν που δεν την εύρίσκει κανείς, αλλά την ύφαινει μόνος του.

Και έληξεν ό μήν διά την Έλλάδα με την λήξιν μιάς απεχθείας, απεχθώς.

Η δική της δολοφονίας του γηραιού Προσφυτουργου έπερατώθη με την εις θάνατον καταδίκην του δολοφόνου. Το αίμα θά πληρωθή με αίμα και τό παράλογον της θανατικής ποινής έπικυροῦται με την ανταλλαγήν αυτήν μιάς ζωής πολυτίμου προς μίαν ζωήν άλήτου.

Μία πολιτεία δημιουργεί με την άνοχήν της ένα κοινωνικόν έκφυλον, δημιουργεί τόν φονέα και τόν φονεύει έπειτα, ώσανεί ό φόνος του θά εξιγίανει την χαρτοπαικτικήν γάγγραιαν και θά επανέφερε μέσο του λαού μίαν φυσιογνωμίαν σεβαστώς συμπαθή δι' αυτόν.

ΔΗΜ. ΔΗΜ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τα πάντα εις τόν κόσμον αυτόν, έμψυχα και άψυχα ύπόκεινται εις γονυκλισίαν.

Οτι ψευδές μέρος της αληθείας και ότι αληθές μέρος του ψεύδους — άνθρωπος.

Αι σταθερότερα ύποσχέσεις εινε αι του πνεύματος και αι ασταθέστεραι αι της καρδιάς.

Ζήτη τα πάντα από την Γην. Οτι έχει ό Ουρανός τό έχει διά τόν έαυτόν του, μη περιμένης να σοῦ ρίψη τίποτε, διότι ρίπτει κεραυνούς.

Κλεισε τόν ήλιον εμπόδισε τών αστέρων τας φεγγοβολάς, δέσμευσε τών ρόδων τά μύρα άδύνατον. Ούτω και ή μεγαλοφυία δεν περιορίζεται.

Δεν έώρτασε εις την ανατολήν σου, έώρτασε εις την δύσιν σου. Ο άνθρωπος πρέπει να έορτάζη μίαν φοράν εις την ζωήν του.

Πρόσχε πλείτερον εις τούς λόγους σου ή εις τό πρόσωπόν σου, διότι οι ώραιοι λόγοι κατορθώνουν να εξωραίσουν τό άσχημον πρόσωπον, ένφ τό ώραιον πρόσωπον δεν κατορθώνει να εξωραίση τούς άσχημους λόγους.

Μελέτα, οκάπτε πάντοτε, μη άκινήτης, διότι τάχιστα θά σέ καλύψη ό ζόφος.

Τα δάκρυα μετά την άγωνίαν της ψυχής εινε ότι τό ουράνιον τόξον μετά την θύελλαν. Έξασφαλίζουν την ειρήνην.

Η Φύσις τά έχει όλα: εν τούτοις δύο πράγματα ήμπορούν καί να της προσθέσουν άκόμη: Η μεγάλη διάνοια και ή μεγάλη καρδιά.

Μερικόν άνθρώπων ή ζωή εινε ήμέρα άνεν νυκτός, και άλλων πάλιν νύξ άνεν ήμέρας.

Οι λαμπρότεροι ούρανοι εινε εκείνοι, οτινες στεγάζουν εν εύγενές έσωτερικόν άνθρώπων.

Μη σέ φοβίξη τό μαρτύριον: ή αληθής ζωή διόρχεται πάντοτε δι' ένός στανροῦ.

Και μέσο της γενικής παγερότητος έβρισκομένη μία ψυχή δυνατόν να καίεται. Τό περιβάλλον δεν δύναται να δανείση την θερμοκρασίαν του εις όλας τας περιπτώσεις.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΦΩΤΙΟΣ

Έγεννήθη τόν Νοέμβριον του 1853 εν Πέρα της Κων/πόλεως.

Δωδεκαετής, τη έπιμελεία του θείου του Ν. Γιαννάκογλου, έπιτρόπου του Παναγίου Τάφου εν Σμύρνη, άπεστάλη εις Ίεροσόλυμα προς εκπαίδευσιν κληρικην επί πατριάρχου Κυρίλλου του Β'. Τφ 1866 εισήγето εις την Θεολογικήν του Σταυρού σχολήν λειτουργούσαν έτι άριστα.

Τφ 1873 περιεβλήθη τό μοναχικόν σχήμα, προχειρισθείς τη Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως εις διάκονον υπό του πατριάρχου Προκοπίου του Β'. Τόν Ιούλιον του αυτού έτους άπεφοίτησε της σχολής άναγορευθείς διδάσκαλος της Θεολογίας.

Ευθύς μετά τούτο άπεστάλη εις Κωνσταντινούπολιν, ως γραμματεῦς του εκείσε Ιεροῦ κοινου του Παναγίου Τάφου, ίνα διδαχθή και την τουρκικην γλώσσαν. Άλλά μετά έννεμήμιον άπουσίαν έθεωρήθη ζηρησιμώτερος ως δεύτερος γραμματεῦς του εν Ίεροσόλυμοις πατριαρχικού θρόνου, καθ' όν χρόνον άρχιγραμματεῖς ήτο ό Γεράσιμος.

Του άρχιγραμματεῦς προαχθέντος εις άρχιεπίσκοπον Φιλαδελφείας και άποσταλέντος, ως έπιτρόπου του Παναγίου Τάφου εις Κωνσταντινούπολιν, τφ άνετήθ ή διεύθυνσις τών πατριαρχικών γραφείων. Υπό την ιδιότητα ταύτην συνόδευσε τόν πατριάρχην Ίεροσόλυμον Γερόθεον εις Κωνσταντινούπολιν, οτε έγένετο εκεί συνέλευσις τών πατριαρχών και τών αντιπροσώπων τών Άγίων Τόπων περί τών εν Ρουμανίη μοναστηριακών κτημάτων (1877 — 1880).

Τόν Σεπτέμβριον 1880 επανελθόν μετά του πατριάρχου Γεροθέου εις Ίεροσόλυμα, προχειρισθή (14 Σεπτεμβρίου 1881) εις πρεσβύτερον και άρχιμανδριτην, εξηκολούθησε δ' ύπηρετιών ως γραμματεῦς, μέχρι του θανάτου του πατριάρχου τούτου.

Τέσσαρες μήνες δεν ειχον παρέλθη, οτ' εξελέγετο, πριν ή συμπληρώση τό τριακοστόν της ηλικίας του έτος, πατριάρχης Ίεροσόλυμων! Άλλά τό νεαρόν της ηλικίας του έχρησίμωσεν, ως πρόφασις εις τούς άπαρεσκομένους επί τη εκλογή του. Τοιούτοι κυρίως ήσαν οι της πανσλαβιστικής προπαγάνδας άπόστολοι, προσεταιρισθέντες και τούς στρατολογηθέντας εκ της Έλληνικής εκκλησίας οπαδοῦς. Θύελλα ένέσκηψε τότε εις την Σιονίτιδα εκκλησίαν, επί πολύν χρόνον διαρκέσασα. Δις ήκρωθήθησαν οι εκλογικοί κατάλογοι. Πάντα δε τά διπλωματικά μηχανήματα έτέθησαν εις ένέργειαν κατά του Φωτίου.

Τόν Αύγουστον του 1883 άνεδεικνύετο πατριάρχης Ίεροσόλυμων ό εκ Ρωσίας έλθόν άρχιεπίσκοπος Θαυροῦ Νικόδημος και ένεθρονίσθη το 22 Δεκεμβρίου 1883 εις τόν πατριαρχικόν θρόνον ως υπήκοος πλέον της εν Κωνσταντινουπόλει Ρωσικής πρεσβείας.

Ο Φώτιος, άνένδοτος εις τας αρχάς, ως έπρέσβευε, και την φωνήν της συνειδήσεως του άκούον, βεβαίως δεν έγένετο όργανον τών σχεδίων του Νικόδημου. Προετίμησε την φυλακήν, εξ ής ώδηγήθη εις την εν τη Μονη Σινῆ μακράν εξορίαν.

Από της 19 Φεβρουαρίου 1884 μέχρι της 1 Οκτωβρίου 1890, έμεινε εις τούς βράχους του Σιναιου όρους, ως νεώτερος Προμηθεῦς,

καθ' όν χρόνον ό Νικόδημος εν τη Άγία πόλει άτυχώς εξετέλει τών ύποστηρικτών του τά σχέδια.

Εν τη εξορίη του ήσχολήθη εις την τακτοποίησιν της εν Σινῆ βιβλιοθήκης, εις την έκμάθησιν της Ρωσικής και εις την τελειοποίησιν του εις την άραβικην γλώσσαν, έπίσης δε και εις την δημοσίευσιν έκκλησιαστικῶν τινων μονογραφιών.

Μετά την κατά του Νικόδημου γενικήν εξέγερσιν και την πτώσιν αυτού, επανήλθε (17 Οκτωβρίου 1890) εις Ίεροσόλυμα, ένθα εξελέγη, επί της πατριαρχείας του Γερασίμου, και τακτικώς εξηκολούθει εκλεγόμενος, πρόεδρος της οικουμενικής έπιτροπείας, από δε του έτους 1891 μέχρι του 1899 διετέλεσεν αυθις άνευ διαλειμμάτων και άρχιγραμματεῦς τών πατριαρχείων. Άνανεωθείσις εν Δαμασκῶ της μετά του νέου πατριάρχου αρχαίας άγάτης, έμενε παρ' αυτόν μέχρι της τελευτής του (9 Φεβρουαρίου 1897).

Υπό του διαδόχου αυτού μακαριωτάτου Δαμιανου, του νυν λίαν επαξίως πατριάρχου Ίεροσόλυμων, χειροτονήθη ό άρχιμανδριτής Φώτιος εις άρχιεπίσκοπον Φιλαδελφείας τη 6 Δεκεμβρίου 1897, κατά συνοδικήν δε άπόφασιν τη 30 Ίανουαρίου 1899 μητροπολίτης Ναζαρέτ.

Μετά τόν θάνατον του πατριάρχου Άλεξανδρείας Σωφρονίου (1899) πολλοί αυτόκλητοι παρετάγησαν ως ύποψήφιοι, σπουδαιότερον όμως εις μόνον ύπεδείχθη υπό τών δυναμένων να συντελέσωσιν εις την εκλογήν, ό Ίωακείμ Γ', οστις και μείζονας παρείχεν έλπίδας επιτυχίας.

Η ένγνωσμένη διπλωματική ικανότης του εν Αιγύπτω πολιτικού πρώτοτος κ. Ιωάννου Γρυπάρη λίαν άξιεπαίτως παρέκαμψε και εν τη περιστάσει εκείνη, ως εις πολλάς άλλας προγενεστέρας, μετά δεξιότητος τούς άναφέντας κατά την διεξαγωγήν της πατριαρχικής εκλογής μεγάλους σκοπέλους. Καίτοι δε τά προσκόμματα παραδόξως επεξετάθησαν, ένεκα διπλωματικών και καλογηρικῶν ραδιογραφιών μέχρι του Φαναρίου και του Γιλδίς, πανηγυρικώς εξελέγη «ό Φώτιος έλέω Θεοῦ πάπας και πατριάρχης της μεγάλης πόλεως Άλεξανδρείας και πάσης γης Αιγύπτου», ή δ' εκλογή αυτού επεκαρφόθη υπό σουλτανικού φερμανίου. Ειναι ό δεύτερος πατριάρχης, οστις εξελέγη εν αυτή τη Άλεξανδρείη μετά την άλωσιν της Αιγύπτου υπό τών Άραβών.

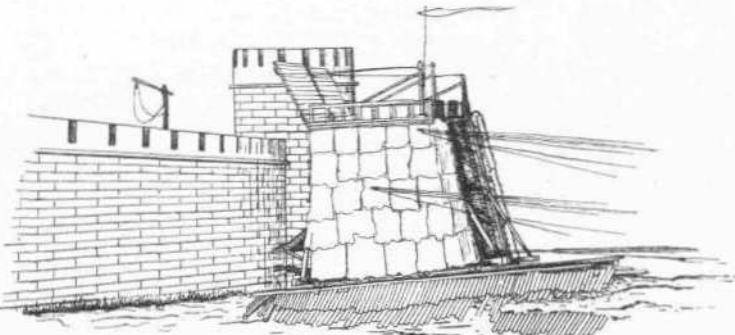
Απάντων τών εκκλησιαστικῶν ρητόρων εν τη συγχρόνῳ εποχῇ ειναι, ενργατέστερος εν τη ελληνική φιλολογία, ό επί του θρόνου του άποστόλου Μάρκου καθημέμος. Σθεναρός την ψυχήν και φιλόπονος, εύγλωττος μέχρι γοητείας άμα και καλλιπεπίστατος τό ύφος, διακρινό-μενος επί διοικητική επιβλητικότητι και επί διπλωματική περινοία. Όμιλει κάλλιστα την Γαλλικήν και την Ρωσικήν, αλλά τούς Αιγυπτίους και μάλιστα τούς άραβοφώνους χριστιανούς, καταθέλγει διά της άραβικής γλώσσης, ήν γινώσκει άριστα.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

ΥΠΟ Κ. ΣΑΡΑΦΗ ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ Β. ΗΛΥΤΙΚΟΥ

[Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος]

Παρά τας χειρουργείας δ' Ἐλεπόλεις, βλέπομεν πολλάς τῆς ἰδίας φύσεως ἐκδόσεις καὶ ἕως τετραστέγους ἐνίοτε πύργους, ἐπιδημήτους πλοίων ἴσων βεβηκότων καὶ κατεζευγμένους, οἵτινες συνεκλόνουν τὰς λιθοδομὰς καὶ διεσπέρηνουν τὰ πυλώματα, ἐξουδετέρουν δὲ τελεσφόρως τὴν ἀπὸ τῶν παρακίτων ὄχθρων προβαλλομένην ἀντίστασιν ἐν ᾧ, πάλιν, ἀπαντῶνται εἰς ἑνίας τῶν πολιορκιῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος καὶ κανονιστοῦνται πλωταὶ μὲ τὰ τοιχοῦματά τεθωρακισμένα, ἄλλοτε δ' ἐχρησίζοντο ἐπίσης ἐπὶ ἐπιθέσει χάρακες ἐπινηίοι, καθηλωμένοι ἐπὶ τετρα-

ΣΧΕΔ. 25. Τύπος Ἐλεπόλεως, ἐτοιμὴς πρὸς χρησιμοποίησιν ἐναντίον φρουρίου. (Ἡ ὀργανικὴ αὐτῆς δύναμις ἐξιστοῦται ἐν 3500 ἀνδράσιν).

πόδων ξύλων κτλ. πρὸς παρενόησιν τῶν ὁποίων μηχανευμάτων, ποικίλα οἱ ἐναντιοὶ ἐπονηρεύοντο καὶ ἀντέτασσον. Σὺν ἄλλοις δ' ἐπειρῶντο διὰ τῶν Κυβιστήρων, ἢ Ὑφύδρων καλουμένων τότε—τῶν δεινῶν δηλαδὴ κολυμβητῶν, οἵτινες ἦσαν στρατιωτικῶς συντεταγμένοι καὶ ἀπετέλεσαν παρὰ τοῖς Ρωμαίοις βραδύτερον τὸ σῶμα τῶν Vriatorum—v' ἀποκόπτουσι τοὺς κάλω τῶν ἀγκυρῶν καὶ τὰ ρυθμιστικὰ τοῦ προσανατολισμοῦ ὄργανα τῶν κατελιμμένων ὀγκῶν καὶ ἀαίτων, ἐπὶ τῷ τέλει ὠφελίμου περισπασμοῦ καί, εἰ δυνατόν, ὀλικῆς ἀποτυχίας τῶν προσπαθειῶν τῶν ἐπερχομένων.

Ὅχι ἦτον διὰ τῶν αἰώνων, οὐ μόνον οὐδεμίαν ἐφεξῆς ὑπέστη ὕφαισι ἢ τέχνῃ τοῦ ἐκπορθεῖν τὰ φρούρια, ἀλλὰ καὶ περιέστησαν αἱ Ἐλεπόλεις φοβεραὶ τὰς διαστάσεις καὶ τὴν δύναμιν. Ὅπως ὄσπερ, τὰ Μάγγανα τῶν μεσαιωνικῶν ἡμῶν προγόνων συνίσταντο πλέον ἀποσκευὴν βαρυτάτην καὶ πολυπλοκὴν, ἐξ ἐσοῦ δοκῶν καὶ δρυόνων μετὰ τῶν δρυόνων τοῦ σκελετοῦ, βαρουλῶν, παντοίων τροχαλίων, προσβατήρων καὶ ἄλλων ἐξαρτημάτων, σπουδαιότητα δ' ἅμα κεκτημένη ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐντέλειαν καὶ πρὸς τὴν ἀνθεκτικότητα, εἰς ἣν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχεν ἐξαρτῆσθαι ἡ ὄχρωσις.

Διότι ἠξεύρομεν ἀληθῶς ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Ἀυτοκρατορίας, ἢ προστασία τῶν ὀποσδήποτε καιρίων καὶ περιμαχητῶν τόπων εἶχε τοσαύτης φροντίδος ἀξιοθῆ πανταχοῦ, ὥστε, καὶ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν ὑφιστάμενοι οὗτοι τὴν ἀδιάλειπτον προσβολὴν στρατευμάτων πολυαρίθμων καὶ ἀρτίως συγκεκροτημένων, ἀνθίσταντο μὲ τὸ ἀζημίωτον κάποτε, συνέειχον δὲ τοὺς πολεμίους κεκημυγέτας καὶ ἀπροθύμους ἔξωθεν. Ἀφ' οὗτον ἔτι ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος κατέστησε τὸ Βυζάντιον κέντρον τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ καὶ προπύργιον τῆς Ἑρώπης ἀπὸ βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν, ἕκαστον βῆμα ἡμῶν πρὸς ἐξάπλωσιν καὶ παγίωσιν τοῦ ἰδίου συγκροτηθέντος Κράτους παρακολουθεῖτο ἐκ τοῦ σύγγενος ἀπὸ τὴν μόρφωσιν δικαίου ἀμύνης στρατηγικοῦ, ὅπερ ἐν τῷ συνόλω ἦν ἀδιάσπαστον καὶ ἐπὶ τὸ μᾶλλον ἐκρατύνετο ἐφ' ὅσον ἐφηρμόζετο, μερικῶς δὲ συνίστατο ἐκ δυσπερβλήτων σημείων ἐφειδόντων τὴν ἐκασταχοῦ κωδικοποίησιν. Καὶ εἶνε σημειώσεως ἄξιον ὅτι, παρὰ τὰς αὐτοτελεῖς περιτειχίστους πόλεις καὶ τ' αὐτάρκη κάστρα, μεσογείως τε καὶ πρὸς τὰ παράλια, ὑπῆρχε διὰ τῶν ἐπὶ κορυφῆς ὄρεων ἐκτισμένων μονῶν

καὶ τῶν λοιπῶν περιφανῶν μερῶν ὀργανισμένον σύστημα πλήρες ἡμερινῆς καὶ νυκτερινῆς συνεννόησεως, ἄγον εἰς τὴν βραχυτάτην τῇ πρωτενοῦσῃ κοινοποίησιν παντὸς ἐκτάκτου συμβεβηκότος, τὸ ὁποῖον ἀπῆται ἄμισον τὴν ἀντίληψιν.

Ὁ πολὺς αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς Α', μέγα στρατιωτικῶς ἐργασθεὶς καὶ κατ' ἐξοχὴν θεραπεύσας τὰ φρουριακά, ἰδιαζόντως ἐξυπηρέτησε τὴν τοιαύτην πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ βασιμῆδον δημιουργηθέντος Ἑλληνικοῦ κολοσσοῦ πρόνοιαν. Ἐκτοτε δέ, τοῦ μὲν ἀνακαινισθέντων καὶ συμπληρωθέντων τῶν ὄχρωματικῶν ἔργων τῆς Λατινικῆς περιόδου, ἀλλαχοῦ δὲ νέων ἐγεγνηθέντων περιβόλων καὶ καστελλίων, εὐρίσκειται ἐφαρμοζόμενος ἀπὸ Συρίας, Μεσοποταμίας καὶ Ἀρμενίας ἕως Πόντου καὶ καθ' ἅσπασαν τὴν ἄχρι Τρανσυλβανίας καὶ Σκλαβονίας Χερσόνησον, ὁ ἀπὸ μεθόδου ἀναπτύχθει ἀγνὸς τύπος τειχισμοῦ τῆς ἡμετέρας αἰρέσεως. Καί, ἔξαρῆσαι τῆς κατὰ μικτὴν, ξενότροπον δ' ἐν τοῖς πλείστοις διαγραφῆν περιπεραγμένης Κωνσταντινουπόλεως, δι' αἰτίας συμφυεῖς τῷ κοσμοπολιτικῷ καὶ μῆποτε σταθερῷ ὑπάρξαντι χαρακτῆρι ταύτης, διῆκον ἐτέρωθι πολεμικαὶ οἰκοδομαὶ ὑπερβάλλουσαι κατὰ τὸ εὖρος καὶ τὴν εὐτρέπεια τὰς ἐν τῇ Δύσει ὁμοίας, πλὴν ἐπὶ διαφέροντος ἐκείνων σχεδίου κεραραγμένα. Παρατηροῦμεν οὕτως, ὅτι τὰ παντοειδῆ φρούρια τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς χώρας ὑψοῦντο ἐπὶ ἀποτόμων ὄρεων καὶ λόφων, ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, οἱ δὲ περὶ βράχοι, οἱ κρημνοὶ καὶ τὰ βάραθρα ἀπῆρτιζον ἐπιπροσθετα στοιχεῖα ἀμύνης τὰ τείχη, ἔχοντα πάχος ὥστε 2 μέτρων, ἐστέφοντο ἀπὸ πύργους στρογγύλους, ἢ τετραγώνους, ἢ ἑξαγώνους καὶ ὀκταγώνους, εἰς τινὰ δὲ μέρη ὑψίστατο τριπλῆ σειρὰ συγκέντρον μανδρωμάτων ἐν ἀπορθητῷ ἐνόητι τάφρῳ ἀκόμη καὶ κινηταὶ κατὰ τὰς εἰσόδους γέφυραι ἔλειπον, αἱ δὲ πύλαι προϋφλάσσοντο ἀπὸ προεξοχῶν ἐντόνων οὐδέποτε κατ' εὐθείας γραμμιάς, ἀλλ' ἐλικειδῶς φερομένης λιθοποιίας καὶ ἀπὸ συστάδος ἐπαλξωτῶν ἔξωστων καὶ **Βιγλῶν**, διατεταγμένης ἐκατέρωθεν κατὰ τρόπον ὅπου ὑπέκειντο οἱ προσβαίνοντες εἰς τὰς παρενοχλήσεις ἐκτάκτου σφορευομένης ἐναντίον τῶν ὀρμῆς.

Καὶ κατὰ τὰ παράλια δ' ἐκράτουν παρακλήσια, ἅτινα δὴ συνάγεται ἐκ πλείστων τεκμηρίων ὅτι στερεοτύπως σχεδὸν ἐφηρμόζοντο καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀφραστάσις τῆς Μητροπό-

ΣΧΕΔ. 26. Ἐφαρμογὴ τῆς Ἐλεπόλεως εἰς προσβολὴν φρουρίων ἀπὸ τοῦ πελάγους.

λεως δι' ἔργων ὁδῶν κτήσεσιν, ὅσαι, ὑποκύψασαι κατὰ καιροῦς εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Βυζαντίου, ἐκρατῆθησαν πολυχρόνιον καὶ ἠσθάνθησαν αὐτουσίαν τὴν ἐπιρροὴν τῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνος πολιτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἐπειδὴ δ' ἐπρόκειτο οὐχ ἦττον ἐκεῖ περὶ τῆς διατηρήσεως ἀγκυροβολίων, ἱκανῶν κατὰ τοὺς σιγνοὺς ἀγῶνας νὰ δέχονται ἐν πάσει ἀνέσει ἀσφαλείας τὸν τε ἐκασταχοῦ ἀνήγοντα θεματικῶν στόλων καὶ τὰ φῆλα ἐνδημιούντα περιστατικῶς πλοία, ὁ τῶν λιμένων εἰσπλοῦς πολυτρόπως ἐφροσφεῖτο, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς μετὰ τὴν Ἥλιον δύσιν ἕως τῆς ἀγῆς πλείονος δευμένας ἐπαρτυπήσεως ὥρας.

[Ἐστὶ συνέχεια].

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ

Φρουρὸς εἰς τὰ Μακεδονικὰ φρούρια.

Εἰς ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκωτέρους ἅμα καὶ ἐνθουσιωδεστέρους, οἵτινες ἐκ τῶν πρώτων, μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Παύλου Μελά, μετέβησαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἀδελφῶν, εἶνε καὶ ὁ ἐκ Λάκκων τῆς Κρήτης νεαρὸς ὀπλαρχηγὸς κ. Γ. Βολάνης. Γόνος ἀρχαίας οἰκογενείας, διακεκριμένης διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπερσείας, μετέσχε, νεώτατος ἀκόμη, τοῦ τελευταίου ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῆς πολιταρχίας Κρήτης, κατὰ τὸ ἔτος 1897 παρατυχῶν δὲ εἰς διαφόρους μάχας, μεταξὺ ἐπαναστατῶν καὶ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἐπέδειξε γενναϊότητα, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεπλήττοτο ἄλλοι γηγαιοὶ ἀγωνιστὰς ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ὁποίων εἶχε ταχθῆ εἰς ἐνθουσιωδῆς νεανίας.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του καὶ ἀπὸ τοῦ δουλικῶ ζυγοῦ ἐπεδόθη εἰς τὰ εἰρηνικὰ τῶν ἔργα, ἀλλ' ὅτε πρὸς διετίας περίπου, οὐνέβη τὸ ἀνγῆς ἐπεισῶδιον τῆς φυλακίσεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀντ. Γιάνναρη, οὐγγενοῦς καὶ ὁμοχωρίου του, ἐλάνθοντος ἀπὸ τῶν ἐνθουσιασμοῦν του, τὸν ἀγνὸν καὶ ἄδολον, ἀνήρτησε τὸ δῶλον του ἐπ' ὄμιον καὶ παραλαβὸν μεθ' ἑαυτοῦ ἐτέρος δεκαεπτά σινημακίνας προέβη εἰς τὸ γνωστὸν κίνημα τῶν Λάκκων, κηρύξας τὴν ἑνωσιν, κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1904. Τὸ πραξικόπημα τοῦτο, χαρακτηρισθὲν ὁποῖον ἦτο, ἀποτέλεσμα τοῦτέστι νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἡμνηστεύθη, ὀλίγω βραδύτερον, ἅμα τῇ ἐξ Ἑρώπης ἐπαρόφῃ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Ἀρμιοστοῦ.

Ἡ ἀμνηστία ἐδόθη Ἄλλ' ὁ ἀνάρτης τῶν Λάκκων, οὗτος ἀπὸ τῆς μεθεπομένης τοῦ κινήματος ἑβδομάδος παρέμεινε εἰς Ἀθήνας καὶ ἦκονε τὰ μαριόρια, ἅτινα ὑψίστατο οἱ ἐν Μακεδονίᾳ Ἕλληνοὶ πληθυσμοὶ ὑπὸ τῶν κομισατζήδων, ἐπρωτίμωσιν, ἀντὶ τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, νὰ κατατίσῃ ἐκ τῶν ἰδίων του ὀπαδῶν σῶμα καὶ νὰ τραπῇ εἰς τὰ Μακεδονικὰ πεδία πρὸς ἐκδίκασιν τῶν βδελυρῶν ὀργάνων τῆς Σόφιας.

Τοῦτο καὶ ἐπραξε. Ἡ μετάβασίς του εἰς τὴν περιμαχητῶν χώραν ἀποτελεῖ σιαθμὸν ἀληθῶς σημαντικόν, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐνέργειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀνταρτικοῦ σώματος του, ἐκ τῶν πρώ-

των μεταβάντος ἐκεῖ. Ὁ ὀπλαρχηγὸς Γεώργιος Βολάνης συνητήθη ἐν Μακεδονίᾳ μὲ τὸν ἀειμνήστον Παῦλον Μελά καὶ ἠκολούθησεν αὐτόν, ὡς ὀπλαρχηγός, κατὰ δὲ τὴν εἰς Σιάτισταν ἀτυχῆ συμπλοκῆν τοῦ σώματος Μελά μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὁ γενναῖος Βολάνης περιεκκλωθεὶς ἐν πληθοκίστω ὀκίᾳ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, παρέμεινε ἀμυνόμενος ἐν αὐτῇ ἐπὶ εἰκοσιπέσσαρας ὥρας, ἕως οὐ ἐξαντληθέντων τῶν πολεμφοδίων του, ἠγναγκάσθη νὰ παραδοθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν ὀπαδῶν του εἰς τὸν ἀξιοματικόν τοῦ στρατοῦ. Βραδύτερον κατεδικάσθησαν

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΛΑΝΗΣ Ὀπλαρχηγὸς ἐκ Λάκκων τῆς Κρήτης.

πάντες οὗτοι, εἰς πενταετὴ φυλάκισιν καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Βιτωλίων ἀλλὰ μετὰ κάθεξιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεως περιόου ἔτους, ὁ ὀπλαρχηγὸς Γεώργ. Βολάνης κατώρθωσε, μὲ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὰς χεῖρας καὶ διὰ τοῦ μνηροῦ ἀληθῶς μέτρον, νὰ δραπειεῖσθαι ἐκ τοῦ νοσοκομείου τῶν φυλακῶν, φέρων τὸν ἐρῶνθρον τοῦ ἀσθενοῦς χιτῶνα! Καὶ τὸ μὲν τόλμημα τοῦτο τοῦ γενναίου Κρητὸς ὀλίγον ἔλειψε νὰ στοιχίσῃ αὐτῷ τὴν ζωὴν, ἀνεκτισησεν ὅμως οὕτω τὴν ἐλευθερίαν του, τὴν ὁποίαν, ὑπεροχῆθαι μὲν ἢ σουλιανικῆ φιλανοπλαγγία μετὰ τὴν καταδίκασιν νὰ δωροῦσθαι καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του, ἀλλὰ δὲν ἐδώρησεν ἀκόμη . . .

Γ. Π.

Ἐνα παραοῦλι τῶν προμίζων τῆς Μακεδονίας.

ιδίω εις τὰ ἀνωμάλα ἐδάφη, καὶ νὰ προσφέρωσι τὰς πρώτας βοήθειαις μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἱατροῦ.

Οὐχὶ ὁμῶς πάντες οἱ κύνας θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκτελῶσι τοιαύτας λεπτὰς καὶ σπουδαίας ἀποστολάς. Τινὲς π.χ. δὲν ἔχουσιν ἀριστὴν νοσηροσύνην, ἄλλοι δὲ θὰ εἶχον ταύτην, ὅχι ὁμῶς καὶ ἰκανὴν ἀντοχὴν εἰς τοὺς κόπους, στερήσεις καὶ ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς.

Ἐν Ρωσίᾳ χάριν τῶν λεγθεισῶν ὑπηρεσιῶν ἐκλέγονται καὶ διδάσκονται κύνες τοῦ Καυκάσου, ἐν Αὐστρίᾳ οἱ τῆς Δαλματίας, ἐν Τουρκίᾳ οἱ τῆς Ἀσίας. Ἐν Γαλλίᾳ οἱ ἰσχυροὶ κύνες καταγωγῆς μικτῆς προτιμῶνται τῶν τοῦ λαθρεμπορίου ἐπὶ τῶν Βελγικῶν συνόρων.

Οἱ Νεώγειοι κύνες, οἱ τῆς Δανίας καὶ τοῦ Ἁγ. Βερνάρδου πολὺ ταχέως θὰ ἐκουράζοντο εἰς θερινὰς πορείαις, τὸ δὲ ὑψηλὸν ἀνάστημα αὐτῶν ἠθέλει βλάβη μᾶλλον ἢ ὠφελήσει τὸν στρατόν.

Οἱ μπουλδῶν εἶναι ὀλίγον φιλέριδες, τὰ λαγωνικὰ ὀλίγον νοήμονα καὶ ἀπειθῆ. Ὁ ποιμνικὸς κύων εἶναι ἴσως ἐκείνος, ὅστις συνοεῖ πλείονα προτερήματα ἢ τοὶ νοσηροσύνη σχεδὸν ἀνθρωπίνην, εὐρωστίαν, ἀντοχὴν εἰς κόπους, πίστιν καὶ ἐγκράτειαν.

Ὁ πολεμικὸς κύων δὲν νὰ εἶναι μελανοῦ τριχώματος, ἵνα μὴ εἶναι πολὺ εὐδιάκριτος ὑπὸ τοῦ ἕλθρου.

Θὰ ἦτο σφάλμα νὰ χρησιμοποιήσῃ τις κύνας διαφόρου φύλου. Οἱ θήλειαι εἶναι προτιμητέαι τῶν ἀρρένων, καθ' ὅσον εὐκολώτερον μανθάνουσι καὶ ἀφομοιοῦνται.

Κύνες ἀνίχνευται καὶ ἀγγελιαφόροι. Ἡ ἀνίχνευσις εἶναι ἡ κυρία ἐργασία τῶν πολεμικῶν κυνῶν. Εἰς στρατόν ἀνευ ἵππου καὶ ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀνιχνεύσεως εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ πεζικοῦ εἶναι ὑπερβολικῶς βαρεία καὶ ἐνίοτε ἀδύνατος, ἰδίω ἐπὶ ἐδάφους ἀνωμάλου. Ἴδου εἰς ποίας περιπτώσεις πολυτίμους ὠφελείας παρέχει ἡ συνεργασία τοῦ κυνὸς ἀσυγκρίτως ἔντως μᾶλλον εὐστροφῶν καὶ ταχυτέρων τοῦ ἀνθρώπου. Βεβαίως πρέπει ὁ ἀνιχνευτὴς κύων νὰ δύναται νὰ ἐννοῇ καὶ ἐκτελεῖ τὰς διδομένας διαταγὰς, καὶ τότε αἱ κινήσεις του, ἡ ὄψις του φανερώως δύναται νὰ ὑποδείξωσι τὴν θέσιν ἐχθρικοῦ ἀποσπάσματος ἢ ἐὰν τοῦτο ἐνεδρεύη, ἔτι δὲ καὶ νὰ ἐξίχνιάσωσι στρατιωτῶν ἀπολεσθέντων τὰ ἔχνη. Ὁ κύων ἔχει τὴν ἀκοὴν καὶ ὄσφρησιν πολὺ ὀξυτέραν τοῦ ἀνθρώπου· ὅθεν ἡ χρησιμότης αὐτοῦ εἶναι ἰδίως μεγάλη κατὰ τὰς νυκτερινὰς πορείαις ὑπὸ τὴν βροχὴν ἢ ἐν μέσῳ ὁμίχλης.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ὑπηρεσιῶν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς διάμεσος διερχομένης μεταξὺ τῶν διαφόρων σημείων μιᾶς φάλαγγος ἢ μεταξὺ θέσεων ἀπεχουσῶν τοῦ στρατοπέδου, ὡσάκις δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ὁ τηλεγράφος καὶ τὰ διὰ σημαιῶν σημεῖα ἐνεκα τοῦ καιροῦ ἢ τῆς ἀνωμάλου φύσεως τοῦ ἐδάφους, καὶ ὡσάκις ἀκόμη ἔλλειπει τὸ ἵππικόν ἢ θέλουσι νὰ ἐξοικονομήσωσιν αὐτό.

Ὁ κύων κόμιστὴς διαταγῆς τινος γεγραμμένης καὶ περιτετιλυμένης περὶ τῆς τοῦ περιτραχηλίου του δύναται εἰς τὰς μικρὰς

ἀποστάσεις νὰ ἀντικαταστήσῃ κἀλλιστα τὰς ἐξησκημέναις περιστεράς, αἱτινες κομίζουσι ἐπιστολάς εἰς μεγάλας ἀποστάσεις. Ὁ κύων μάλιστα κατὰ τοῦτο ὑπερτερεῖ τῆς περιστερᾶς διότι δύναται νὰ κομίσῃ ἀμέσως ἀπάντησιν πρὸς τὸν ἀποστολέα, πρᾶγμα ἀδύνατον εἰς αὐτήν.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους πολέμους αἱ νυκτεριναὶ ἐφοδοὶ φαίνονται προτιμητέαι διότι ἐν τῇ σκότεινῃ εἶναι εὐκολώτερον εἰς τὸ ἐφορῶν στρατεύματα νὰ πλησιάσῃ ἀπαρατήρητον, διαφρεῖγον τὴν ἐπιβλεψὴν τῶν κατὰ διαστήματα φρουρῶν. Καλὸν λοιπὸν θὰ εἶναι ἐκαστῇ φρουρᾷ νὰ ἔχῃ ἕνα κύνα δεδιδασμένον, εἰς τὸν ὅποιον, ἔστω καὶ ἐν ὁ καιρὸς εἶναι θυελλώδης ἢ βροχερός, νὰ μὴ δύναται νὰ διαφύγῃ οὐδὲν συμβαῖνον εἰς περιφέρειαν ἐκαστοῦ τινῶν τετραγωνικῶν μέτρων.

Κύνες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ νοσοκομείου. Ἡ γρηῃσις τῶν κυνῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ νοσοκομείου πολλὰκις ἐτέθη ὑπὸ δοκιμασίαν πάντοτε δὲ μετ' ἀρίστων ἀποτελεσμάτων. Οὐδεὶς δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τὴν σπουδαιότητα τούτου, γνωστῶν ὄντων τῶν ὅρων τῆς νεωτέρας πολεμικῆς.

Σήμερον ἡ ὑπὸ τοῦ στρατοπέδου κατεχομένη ἔκτασις ἐνεκα τῆς μεγάλης βολῆς τῶν νέων ὀπλῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν μέσων τῆς προσβολῆς καὶ ἀμύνης, τὰ μέγιστα κηζήθη, ἐν δὲ εἰς ταῦτα τὰ διαστήματα ὑπάρχουν ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, τὸ ἔργον τῶν φορέων εἶναι πολὺ δυσκολώτερον καὶ κοπιωδέστερον ἢ εἰς ἄλλας ἐποχὰς, ἡ δὲ ἀνίχνευσις τῶν πληγωμένων παρέχει οὐκ ὀλίγας δυσχερείαις.

Καὶ εἰς τί λοιπὸν ὠφελουσι αἱ τελευταῖαι ἀνακαλύψεις τῆς ἱατρικῆς καὶ χειρουργικῆς εἰς τοὺς πληγωμένους, ἀφ' ὧν μένουσιν ἀπαρατήρητοι καὶ ἐγκαταλελειμμένοι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης;

Τῇ συνεργασίᾳ τῶν κυνῶν τοῦ νοσοκομείου πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν δεδιδασμένον θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐλαττωθῇ τὰ μέγιστα ὁ ἀριθμὸς τῶν ὡς ἐκ τῶν πληγῶν ἐκτός μάχης τιθμένων. Ἡ κυρία ἐργασία τῶν κυνῶν τούτων εἶναι ἡ εὐρέσις τῶν τραυματιῶν ἐπὶ ἀνωμάλου ἐδάφους σχεδὸν ἀπροσίτου εἰς τοὺς κομιστὰς φορέων ἰδίω ἐν καιρῷ νυκτός. Πρὸς τούτοις ἕκαστος κύων δύναται νὰ φέρῃ ἐπ' ὤμων κιβωτιδίον πλήρες ἐπιδέσμων, φαρμάκων, διεγερτικῶν ποτῶν κ.λ. οὕτως ὥστε ὁ πληγωμένος πρὸς ὃν ἠθέλε πλησιάσῃ καὶ ὅστις εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ κινήσῃ τὸν βραχίονα, νὰ δύναται νὰ λαμβάνῃ ἐκ τοῦ κιβωτιδίου πᾶν οὐτινος ἔχει ἀνάγκην, ὅπως ἐπίδῃ τὴν πληγὴν ἢ ἀναλάβῃ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ νοσοκομείου.

Τὸ ὅτι τοῦτο εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀποδεικνύεται καθημερινῶς ἐκ τῶν κυνῶν, οἱτινες λαμβάνουσι μέρος εἰς τὰ μεγάλα Γερμανικὰ γυμνάσια, ὡς ἐπίσης ἐξ ἐκείνων, οἱτινες σήμερον παρακολουθοῦσι τὰ γερμανικὰ στρατεύματα εἰς Ἀμερικὴν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Von Trotha. Καὶ ἐν τῇ πολέμῳ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς οἱ μὲν Ἰάπωνες ἀπέστειλλον πληθὺν κυνῶν πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν πέριξ, οἱ δὲ Ρῶσοι πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν φρουρῶν καὶ μεταφορὰν διαταγῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΨΜΟΝΑΗΣ

ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΑΜΑΛΙΕΜΠΟΡΓ ΕΝΘΑ ΑΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩΝ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΟΔΩΝ ΤΗΣ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΡΟΣΚΙΑΔ

[Παρά τὴν νεκρικήν κλίνην τοῦ Βασιλέως Χριστιανοῦ συνενετρώθησαν ἀμέσως τὰ τέκνα του. Ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευσεν ὁ ἡμέτερος Ἄναξ, ὅστις μάλιστα ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Του ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα, ἡ χήρα αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Μαρία καὶ ἡ Δούκισσα τῆς Κομβερλάνδης μετὰ τοῦ συζύγου της.]

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII.

Η 'Ακθ.

Αι πλέον υπερήφανοι κεφαλαί έβλινον ποτέ από της 'Ακθς, τότε έννοσημένης του Νέρονος. Είλκεν όμως την έννοσησύνην πολλών και δέν έδημιούργει έγθρους. Αύτη αύτη ή 'Οκταβία δέν κατώρθωσε να την μισήσθ. Ήδη την έθεώρουσαν άναξίαν λόγου διά να την φθονήσουν. Ήγάτα τον Νέρονα με ένα έρωτα άπελπιν, τρεφόμενον μόνον με την άνάμνησιν ώρών ές άει παρελθουσών. Καί αύτη ή Πομπωία άζόμη δέν έπεδίωξε να την άπομακρύνουν από το άνάκτορον. Ή 'Ακθ έκαλείτο από καιρού εις καιρόν εις την τράπεζαν του Καίσαρος ή καλλονή της ήτο στολίσιμα διά τά αυτοκρατορικά συμπόσια.

Έξ άλλου ο Καίσαρ πρό πολλού ήτο πολύ έλαστικός περί την έκλογήν των συνδαιτυμόνων. Είς την τράπεζάν του παρεκάθητο συγγλητικοί, κυρίως εκείνοι οίτινες έστεργον να παίζουσαν τον ρόλον γελοιοποιού, πατριζικοί νέοι και γέροντες, διεφθαρμένοι εις ήδονάς, χλιδήν και όργια, γυναίκες με μεγάλα όνόματα, αίτινες έπερχομένης της νυκτός έφόρουσαν φεναγήν ύπόπυρρον, διά να άποδιδώνται εις έρωτικάς έπιχειρήσεις μέσα εις τους κακοφωτισμένους δρομίστους, ποντήριζες, οί όποιοί, με ύψωμένον τό κύπελλον, έκοιπών τους θεούς.

Ήρθετο κατόπιν όρμαθός αιδών, μίμων, μουσικών, χορευτών και όρχηστριδών, ποιητών, οί όποιοί άπαγγελόντες τους στίχους των έσοπόντων τοις συστεροίσις δι' όν θα ήμειβοντο τά έγκώμια των προς τους στίχους του Καίσαρος, φιλοσόφων πειναλέων, οί όποιοί προέπειπον τά πινακία με άδηράγον βλεμμα, ήνώχον περιφρόνουν, ταχυδακτυλοφών, θαυματουργών, άρηρητών άνεκδότων, γελοιοποιών πλανήτων, έσομό φαύλων τους όποιους ή μόδα ή ή μορία είχε προκίσει με έφήμερον φήμην και μεταξύν των όποιων δέν έλειπον και οί ύπό βοστρυχούς μεγάλους κρύπτοντες — συμμίον δουλείας — άρρωτηριασμένα ότα.

Οί έπιφανέστεροι έλάμβανον θέσεις εις την τράπεζαν και ο Καίσαρ ήρθεσσο εις αύτην την συναναστροφήν.

Κατά την ήμεραν εκείνην ή Λιγία έπρόκειτο να παρακαθήσθ εις τό συμπόσιον. Έστρεψεν όλη. Εφοβείτο τον Καίσαρα. Εφοβείτο τους άνθρώπους, εφοβείτο αυτό τό θορυβώδες άνάκτορον, εφοβείτο τάς έφορίας, των όποιων τά άσχη έγνώριζε από τάς συνομιλίας του Αύλου, και της Πομπωίας και των φίλων των. Μολονότι πολύ νέα δέν ήτο και άπλοική. Είς τάς άνωμάλους εκείνας περιστάσεις ή συνείδησις του κακού διηγείρετο έννορις, άζόμη και εις τά παιδια.

Εγνώριζεν επίσης ότι έντός του άνακτόρου εκείνου έπερουλεύοντο την καταιστροφήν της. Άλλά με την ένθουσιώσαν δι' έν άλλο δόγμα ψυχήν της ώρσίσθη να μη άφεθή να νικηθή.

Έσέφθη, άφού δέν είχε πλέον τον Αύλον και την Πομπωίαν πλησίον της, να μη συμφορηθή με την θέλησιν του Καίσαρος και να μη προσέλθη εις τό συμπόσιον. Εγεννάτο έν έαυτή ή έπιθυμία να δοκιμάσθ τό θάρρος της εκτιθεμένη άζόμη εις τό μαρτύριον και τον θάνατον. Ο θεός Διδάσκαλος δέν είχε δώσει τό παραδειγμα;

Άλλ' ή 'Ακθ προς την όποιαν είχαν εμπιστευθή τους ένδοσιαμούς της, την προσέβλεπε κατάκλητος. Να παρακούσθ εις την θέλησιν του Καίσαρος και από των πρώτων ήμερών να εκτεθή εις την όργην του; Ήθέλησεν ο Καίσαρ να την λάβη, του λοιπού έδέσποζεν αύτης, ήτο παίγνιον της θέλησως του Καίσαρος, ύπερ των όποιων ουδέν ύπάρχει έν τώ κόσμω.

Ναί έξηκολούθησε. Καί εγώ άνέγνωσα τάς έπιστολάς του Παύλου του εκ Ταροσού και γνωρίζω ότι πέραν της γής ύπάρχει ο Θεός και ο Υιός του Θεού, ο εκ νεκρών άναστάς. Άλλ' επί γής δέν ύπάρχει παρά ο Καίσαρ. Άλλως τε οί φόβοι σου είναι μάταιοι. Γνωρίζω καλά αυτό τό οικοδομημα και εκ μερους του Καίσαρος, φρονώ, οδδεις κινδυνός σε άπειλεί. Έάν σε είχαν απαγάγει διά λογαριασμόν των δέν θα σε ώδήγουν εις τον Παλατιον Λόφον. Κύριος εδω είναι ή Πομπωία και ο Νέρον άφ' ότου έδωκεν αυτό κόρην, διατελεί ύπερ ποτε ύπό την έπιτροπήν της. Ο Πετρώνιος με παρεκάλεσε να σε λάβω ύπό την προστασίαν μου, άφού δε και ή Πομπωία μου έγγραψεν επίσης, συμφωνούν πιθανότατα. Έως άζόμη, εκτός του Πετρωνίου εβρης και άλλον όστις να συγκατένευε να μοιτεύσθ ύπερ σου. Πλησίον των Αύλων δέν έννορις άλλον εκ των οικείων του Καίσαρος;

— Είδα τον Ουλοπεισιανόν και τον Τούλον.
— Δέν τους άγαπά διάλον ο Καίσαρ.
— Καί τον Σενέκαν.
— Φθάνει να συμβουλεύσθ κάτι ο Σενέκας διά να κάμω τό έναντίον ο Καίσαρ.
Τό αίθριον πρόσωπον της Λιγίας ήρρυθιάσε.

— Είδα εκεί και τον Βινύσιον...
— Δέν τον γνωρίζω.
— Είναι συγγενής του Πετρωνίου. Έσχάτως επανήλθεν εξ 'Αρμενίας.
— Ο Νέρον τον έννοσι;
— Τον Βινύσιον; Όλοι τον άγαπούν.
— Καί θα έστεργε να μοιτεύσθ ύπερ σου;
— Ναί.

Η 'Ακθ ύπεριείδισε φιλοστόργως.
— Τότε θα τον ίδης πιθανώς εις τό συμπόσιον. Πρέπει να παρακαθήσθ... Καί έν πρώτοις αν θέλεις να επανέλθεις εις την οικίαν των Αύλων, αυτό τό συμπόσιον θα είναι διά σε ή εύκαιρία να ζητήσθ από τον Πετρώνιον και τον Βινύσιον να μεσολαβήσουν εις τοιτό. Έλα Λιγία. Άκούεις αυτόν τον θόρυβον και τάς φωνάς εις τό άνάκτορον; Ο Ήλιος κλίνει προς τον ορίζοντα οί κεκλημένοι φθάνουν όσονοιπα.
— Έχεις δικαίον, 'Ακθ' άπεκριθή ή Λιγία. Θα ακολουθήσθ την συμβουλήν σου.

Και αύτη ή ίδια δέν ήδύνατο να καθορίσθ επακριβώς εάν ή έπιθυμία να ίδθ τον Πετρώνιον και τον Βινύσιον εξαυιάζει ή ή γυναικεία περιέργεια να θαυμάσθ άπας έν τώ βίω της μίαν τουάτην εορτήν, να ίδθ τον Καίσαρα, την αύλήν του, την περιήρημον Πομπωίαν, άλλας καλλονάς... και όλην αύτην την λαμπρότητα περί ής τόσα άφηγγόντο.
Η 'Ακθ την ώδήγησε τότε εις τό ιδιαίτερον καλλονηριόν της διά να την τρίψουν με άρώματα και να την ένδύσουν διά τό συμπόσιον. Καί μολονότι εις τον οίκον του Καίσαρος δέν έλειπον αι δούλαι, εκ συμπαιθείας ήθέλησε να ένδύσθ αύτην την γοητευτικήν παιδίσκην με τάς ίδίας χειράς της.
Όταν έξεδυθή ή Λιγία, αύτη δέν ήδυνήθη να συγκρατήσθ κρανηγήν θαυμασμού επί τη θέα του χαριτωμένου σώματός της, του ροδομαγαροχρόου.

— Λιγία, άνεκραύγασε επί τέλους, είσαι άπειράκις ώραιότερα της Πομπωίας.

Αίφνης, εκείνη ήγειρε τους βραχιόνιας με μίαν άπότομον κίνησιν, έτράβηξε τάς περόνας αίτινες συνεκράτουν τά μαλλιά της, και διά κινήσεως της κεφαλής τά άτηλευθήρωσε.

Η 'Ακθ τά έφανασεν ακροθιγώς.
— Τα μαλλιά σου... Δέν θα τά χουσιώσω. Έχουν κίματα με χρυσάς άντανγιάς. Πρέπει να είναι κάτι τι θαυμάσιον ο τόπος σας, που άνατρέφονται τέτοια κορίτσια.

— Δέν ένθυμούμαι πλέον, συνεπλήρωσεν ή Λιγία. Ο Ουρσος μου έχει ειπή ότι εκεί έχομεν δάση, δάση δάση.

— Καί άνθη μέσα εις τά δάση, έξηκολούθησεν ή 'Ακθ βυθίζουσα τά χέρια της μέσα εις έν δοχείον με νάρδον, διά να άλείψθ την ζώνην της Λιγίας. Έπειτα της έτριψεν έλαφρά τό σώμα με άρωματώδη έλαια και την ένέδυσε με χρυσούν χιτώνα άραχνούφη και άνευ χειρίδων, επί του όποιου θα έπιπεν ο χιονώδης πέλλος.

Όταν τά πρώτα φορεία ένεφανίσθησαν πρό του πυλώνος και αι δύο έτοποθετήθησαν εις τό περιστύλιον, από του όποιου έβλεπον προς την είσοδον, προς τάς στοάς και προς την αίθουσαν των τιμών.

Ήτο δίσκις. Αι τελευταία άκτινες του Ήλιου έδωάπεινον τό κίτρινον μάμαρον των κίωνων, μεταξύ των όποιων και πλησίον των λευκών αγάλματων Δαναΐδων, θεών και ήρώων, ώλίσθαινον γυναίκες και άνδρες, σάν αγάλματα, με τηβέννους, με πέλλους, με στολάς έξικνουμέννας μέχρι του εδάφους εις άραχνούφεις πτυχάς.

Η 'Ακθ έδεικνυεν εις την Λιγίαν τάς ευρείας τηβέννους των συγκλητικών, τους χρωματιστούς χιτώνας των, τα με μηνίστους στολιμένα σανδάλια των, της έδεικνυε τους ιαπότας, τους διασήμους καλατέχνιας και τάς κατά τον ρωμαϊκόν ή τον έλληνικόν συρμόν ένδεδυμένας γυναίκας.

Διά την Λιγίαν ήτο ένας ξένος έντελώς κόσμος, του όποιου ή καλλονή έγοήτευε τους όφθαλμούς της και του όποιου τό πνεύμα της ήτο άνάκτων να άντιληφθή τάς αντίθεσεις. Εφαντάζετο ότι μεταξύ των μαριάρων εκείνων με τάς άπλάς γραμμάς, ήμίδειοι θα έζων έν ειρηναγή χαρά... Πλήν φεθ' ή ζαλιστική φωνή της 'Ακθς της άπεκάλυψε βαθμηδόν τά βδελυρά μυστήρια του άνακτόρου εκείνου και των ανθρώπων αυτών. Έκει κάτω ή κλειστή στοά της όποιάς οί κίονες και αι πλάκες εινε άζόμη έρυθρά από τό αίμα με τό όποιον εφραντίσθη ή λευκότις των όταν ο Γάιος Καλιγούλας έπεσεν ύπό την μίγαιραν του Καίσαρος. Έκει έσφάγη ή σύζυγός του, εκεί κατεκρεουργήθη τό τέκνον της επί του πλαζοστρώτου... Έκει ύπό την πτέρυγα εκείνην του άνακτόρου είναι ή υπόγειος είρκη έντός της όποιας Δροσός ο νεώτερος έβρασανίζετο διά της πείνης τρώγον τάς χειράς του. Έκει έδηλητηριάσθη ο προσηυότερος άδελφός του. Έκει ώρνετο εκ φόβου ο Γέμελλος. Έκει ο Κλαύδιος έστραγγαλιόσθη μέσω φρικτών σπασμών. Έκει έστέναζεν ο Γερμανιός.

Η 'Ακθ εισώπησε και ή Λιγία παρετήρει πάντοτε τό πλήθος, ως να άνεζήτει κίπκιον. Αίφνης τό πρόσωπόν της ήρρυθιάσε. Μέσα από την κιονοστοιχίαν έξήρχοντο ο Πετρώνιος και ο Βινύσιος και έβάδιζον, θείοι, προς τό μέγα τρικλίσιον.

Η Λιγία ήσθάνθη την καρδίαν της άνακουφισθείσαν. Ήτο όλιγότερον μόνη. Η έπιθυμία να ίδθ τον Βινύσιον, να του όμιλήσθ, έκαμε να σήγησθ έν έαυτή κάθε άλλο πάθος. Μάτην άνεμνησθετο τους λόγους της 'Ακθς και τάς νοουθείσας της Πομπωίας. Ένόησεν αίφνης ότι όχι μόνον έπρεπε να παραστή εις τό συμπόσιον, αλλά και ότι έπρεπε να πένυσθ. Η 'Ακθ την ώδήγησεν εκ της χειρός προς τό τρικλίσιον και ή Λιγία προσηύκει με τους όφθαλμούς σκοτισμένους, με τά ότα βομβοίνοντα. Ως έν όνειρω είδεν επί των τραπέζων και των τοίχων μυριάδας σπινθηρίζοντων λαμπτήρων, ως έν όνειρω ήκουσε φωνάς να χαιρειάζουν τον Καίσαρα, ως διά μέσον πυκνής όμίχλης είδεν αυτόν τον Καίσαρα. Μόλις ήδυνήθη ν' άντιληφθή ότι ή 'Ακθ άφού την εγκατέστησεν εις την τράπεζαν, εκάθησε δεξιά της.

Άριστέρα μία φωνή μυστηριώδης, μία φωνή γνωστή της έλεγε: — Χαίρε, ή ώραιότερα των παρθένων της γής, ή ώραιότερα των άστρων του ουρανού. Χαίρε, Θεία Καλλίνα! [Έπεται συνέχεια]

ΤΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Θ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΜΑΡΙΑ Ν. ΩΩΝ

Ο Α' ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΑΧΙΑ Α. ΚΟΝΤΑΡΑΤΟΣ

ΜΑΡΘΑ Ι. ΘΕΟΦΙΛΗ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΥΝΕΣΙΟΥ

ΜΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ὁ Νομάρχης Λακωνίας ἀπήλυθε τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον πρὸ τινος συνιστῶν καὶ ἐξαίρων τὸ ἔργον τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀνὰ τὸν νομὸν του.

Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὸ κείμενον αὐτῆς διότι αὐτὸ καὶ μόνον, προδίδον πλήρη ἀντίληψιν τοῦ ἔργου καὶ τοῦ κοινωφελούς σκοποῦ τῆς «Εἰκονογραφημένης» χαρακτηρίζει τὸν ἄνδρα, ὅστις ἐλκύει νῦν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Ἡ ἐγκύκλιος ἔχει οὕτω:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄρθε. 682

Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ

Πρὸς τοὺς κ. κ. Σχολάρχας τοῦ νομοῦ,

«Ἡ Εἰκονογραφημένη μηνιαία Πανελληνία Ἐπιθεώρησις» ἐκδιδομένη ἐν Ἀθήναις ἐν μεγάλῳ σχήματι ἐπὶ χάρτου Ἀγγλικοῦ πρώτης ποιότητος καὶ καλῶς δεδεμένη, δέχεται συνδρομητὰς ἔτους μὲν δραχ. 20, ἐξαμηνίου δὲ δραχ. 10.

Τ' ἀνωτέρω ὅμως πλεονεκτήματα τοῦ τεύχους τούτου εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι τῆς ποικίλης καὶ ἐπιστημονικῆς ἐν πᾶσι ἐκλεκτῆς ὕλης του καὶ τῶν ὄραίων καὶ ἀπαρμιλλῶν εἰκόνων του.

Συνιστῶντες οὖν τὸ τεύχος τοῦτο παρακαλοῦμεν ἡμᾶς ἵνα ἐνεργήσῃτε καὶ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ ἐπὶ τοῦ συνημμένου πεμπομένου δελτίου, οὐ μόνον οἱ δημόσιοι καὶ δημοτικοὶ ἐπάλληλοι τῆς δικαιοδοσίας—οἷς, παρα-

ΦΛΩΡΑ ΚΟΠΑΝΙΤΣΑ

(Ἡ μικροτέρα συνδρομητρία τῆς «Εἰκονογραφημένης»)

καλοῦμεν, νὰ παρακαλέσῃτε ἐξ ὀνόματός μας—ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιστήμονες καὶ μὴ τοιοῦτοι, δυνάμενοι ὅμως νὰ κατανοῶσι τὴν, ὡς εἶρηται, ποικίλην καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην τοῦ τεύχους.

Περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν συνδρομῶν εἴτε πρὸς ἡμᾶς, εἴτε πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης» ὁδὸς Λεωνίδα ἀριθ. 6 εἰς Ἀθήνας, ἀφίεται ἡμῖν τὸ ἐκλεκτὸν δικαίωμα, ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει παρακαλοῦμεν ἵνα εὐαρεστηθῆτε καὶ γνωρίσῃτε ἡμῖν τὴν ἐνεργειάν σας ἐγκαιρῶς καὶ τὴν παραλαβὴν τῆς παρούσης.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 30 Ἰανουαρίου 1906.

Ὁ Νομάρχης Δ. ΧΗΝΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΑ

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος δηλοποιεῖ: Ὅτι κατ' αὐτὰς τίθησιν εἰς κυκλοφορίαν τραπεζικὰ γραμμάτια τῶν δραχμῶν (5) νέας ἐκδόσεως (δευτέραις καὶ νέου τύπου μήκους 11 περίπου ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πλάτους 6 1/2.

Τὰ νέα ταῦτα τραπεζικὰ γραμμάτια διακρίνονται ἐκ τῶν ἐξῆς κυριωτέρων γνωρισμάτων:

Ἐπὶ τῆς προσώψεως. Φέρουσι πρὸς τὰ ἄνω ἐν σχήματι τόξου διὰ κεφαλαίων μελανῶν στοιχείων τὰς λέξεις «Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος», ἀμέσως δὲ κάτωθι ἐν θυραῷ κεκοσμημένῳ διὰ δαντελλοειδῶν ποικιλιμάτων τὸν ἀριθμὸν 5 διὰ μεγάλου λευκοῦ στοιχείου.

ὑπὸ τοῦτον ἐν μελανῇ ταινίᾳ ἀποτυπῶνται διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων αἱ λέξεις «δραχμαὶ πέντε». ὑπὸ τὴν χρονολογίαν φέρονται ἀριστερᾷ ἢ ὑπογραφῇ τοῦ Ταμίου τῆς Τραπεζῆς, ἐν τῷ μέσῳ ἢ τοῦ Διοικητοῦ καὶ δεξιᾷ ἢ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου, τεθειμέναι αἱ μὲν

τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Ταμίου διὰ σφραγιστῆρος, ἢ δὲ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου ἰδιοχειρῶς.

Ἐκατέρωθεν τοῦ γραμματίου ἀποτυπῶνται ἐν κυκλικῶς πλαίσιοις, περιβαλλομένοις ὑπὸ δαντελλοειδοῦς ποικιλίας, ἀριστερᾷ μὲν ἢ εἰκὼν τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου, δεξιᾷ δὲ τὸ Βασιλικὸν Στέμμα. Ἀνωθεν τοῦ πλαισίου τούτου φέρεται ἐν θυραῶν κεκοσμημένοις, ὁ ἀριθμὸς 5 διὰ λευκῶν στοιχείων, κάτωθι δὲ δι' ἐρυθρῶν στοιχείων ἢ σειρὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκάστου γραμματίου. Ἡ ὅλη πρόσοψις περιβαλλομένη ὑπὸ πλαισίου πεποικιλμένου διὰ δαντελλοειδῶν κοσμημάτων, εἶνε χρώματος κατὰ μὲν τὸ κέντρον οὐρανοειδοῦς κατὰ δὲ τὰ ἄκρα καστανίνου, οὐρανοειδοῦς καὶ μελανοῦ.

Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀπισθίας ὄψεως εἰκονίζεται ἐν κυκλικῷ λευκῷ πλαίσιῳ ἡ Ἀθηνᾶ. Ἀνωθι τῆς εἰκόνης ταύτης ἐν καστανίνῳ τοξοειδεῖ ταινίᾳ ἀναγινώσκονται διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων αἱ λέξεις «δραχμαὶ πέντε», κάτωθι δὲ ἐν ἐπ' ἴσης καστανίνῳ ἐπιμήκει ταινίᾳ διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων ἀναγράφεται ἡ ἐκδοσις (ἐκδοσις δευτέρα). Ἐκατέρωθεν τῆς εἰκόνης ταύτης καὶ ἐν θυραῶν πεποικιλμένῳ διὰ δαντελλοειδῶν κοσμημάτων χρώματος μελανοῦ, οὐρανοειδοῦς καὶ καστανίνου διὰ μεγάλων λευκῶν στοιχείων ὁ ἀριθμὸς 5.

✽

Ο ΥΠΕΡΣΙΒΗΡΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΙΜΦΛΟΥΕΝΤΖΑ

Ὁ καθηγητὴς Ἀλλιμπερτ, εἰς τῶν κορυφαίων τῆς ἀμερικανικῆς Ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἀποδεικνύει ὅτι ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς ἱμφλουέντζας εἶναι οἱ σιδηρόδρομοι καὶ τὰ ἀτμόπλοια καὶ συμπεραίνει ὅτι μέγαν ρόλον εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἱμφλουέντζας εἰς τὴν Εὐρώπην παίζει τελευταίως ὁ ὑπερσιβηρικὸς σιδηρόδρομος.

«Ἐνῶ—λέγει—οἱ ἐπιβάται εἶναι ὑποχρεωμένοι διὰ νὰ ἐξέλθουν τῶν ρωσικῶν συνόρων νὰ παρουσιάσουν τὰ διαβατήρια των, ἡ ἱμφλουέντζα διέρχεται καθ' ἡμέραν τὰ σύνορα χωρὶς διαβατήριον, ἢ καὶ μαζὴ μὲ τοὺς ἐπιβάτας καὶ ὡς διαβατήριον τῶν ἐπιβατῶν».

✽

Η ΓΥΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Συμφώνως πρὸς τὰς στατιστικὰς πληροφορίες, τὰς συγκεντρωθείσας ἐν Βερολίῳ, ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ ἐμπόριον ἐν Γερμανίᾳ ἀνέρχεται εἰς 12,000, δηλ. ἀποτελεῖ περίπου τὸ 1/4 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν εἰς τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένων.

Καὶ ἀκόμη δὲν ἔχει ψηφισθῆ νόμος παρέχων ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐμπόριον εἰς τὰς γυναῖκας ἴσα δικαιώματα μὲ τοὺς ἄνδρας.

✽

ΧΑΓΚΑ - ΙΤΑΜΗ

Δόντια γερά, δυνατὰ καὶ ζηλευτῶς λευκὰ εἶνε τὸ διακριτικὸν σημεῖον ὄλων σχεδὸν τῶν Ἰαπῶνων καὶ τῶν Ἰαπωνιδῶν. Αἱ παθήσεις τῶν ὀδόντων εἶνε πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, οἱ δὲ Ἰάπωνες ὀδοντοῖατροι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ ἔργον των δὲν εἶνε νὰ θεραπεύουν τὰ δόντια ἀλλὰ νὰ τὰ προφυλάσσουν ἀπὸ τοῦ νὰ πονέσουν καὶ νὰ τὰ διατηροῦν. Εἰς τὸ γεγονός αὐτὸ ὀφείλεται καὶ τὸ περιεργὸν ἀληθῶς φαινόμενον τὸ ὅποιον παρουσιάζει ἐν Ἰαπωνίᾳ ἢ εὐρωπαϊκῇ ὀδοντοῖατρικῇ, ἢ ὅποια, ἀντιθέτως πρὸς τὴν μεγάλην διάδοσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν θεραπευτικῶν μέσων εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, δὲν κατώρθωσαν ἕως σήμερον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν χώραν τοῦ Μικάδο. Ὅλοι δὲ οἱ Ἰάπωνες, ὅσοι μετέβαινον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ σπουδάσουν τὴν ὀδοντοῖατρικὴν, ἐπανήργοντο εἰς τὰ ἴδια μὲ πλήρη τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ἡ ἀρχαία Ἰαπωνικὴ ὀδοντοῖατρικὴ ἢ «Χάγκα Ἰτάμη» καλούμενη, εἶνε, παρ' ὅλην τὴν ἀργέρονον αὐτῆς μορφήν, κατὰ πολὺ ὑπερτέρα τῆς εὐρωπαϊκῆς ὀδοντοῖατρικῆς τέχνης, καὶ ὅτι ἡ τελευταία εἶνε ἀνεφάρμοστος εἰς τὴν χώραν τῶν γροσσανθέμων.

Ὅποσῃν μεγάλην σημασίαν ἀποδίδουσι εἰς τὴν «Χάγκα Ἰτάμη» ἐν Ἰαπωνίᾳ μαρτυρεῖ τὸ γεγονός ὅτι οἱ κυριώτεροι πελάται τῶν διδασκάλων τῆς ἐπιστήμης ταύτης εἶνε παιδιὰ.

«Περιποιήσου τὰ δόντια σου ἀπὸ μικρὸς διὰ νὰ μὴ ἔχῃς ἀνάγκην νὰ τὰ περιποιῆσαι μεγάλας» λέγει μία Ἰαπωνικὴ παροιμία καὶ τὴν παροιμίαν αὐτὴν τὴν ἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ Ἰάπωνες. Αἱ βάσεις τῆς «Χάγκα - Ἰτάμη» εἶνε πολὺ ὀλίγον γνωσταὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐσχάτως δὲ μόνον ἐγένεν εἰς τὴν Γερμανίαν ἀπόπειρα εἰσαγωγῆς τῆς ἐντελῶς ἰδιορρύθμου αὐτῆς ἀσιατικῆς ὀδοντοῖατρικῆς.

✽

Εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ Πρόεδρος—Πόσον ἐτῶν εἴσθε, κυρία;

Ἡ μάστις—Μὰ, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Πῶς; Εἶνε τόσα πολλὰ;

✽

Ἵγυιῆς τόπος.

Ἐνας ξένος ἀποφασίζει νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι του εἰς ἕνα χωριὸν καὶ ἐρωτᾷ ἕνα ξενόδοξο τοῦ χωριοῦ, ἂν εἶνε Ἵγυιῆς ὁ τόπος.

—Νὰ σὰς πῶ ὑποθέτω. Δέκα χρόνια τώρα, δύο ἄνθρωποι πέθαναν. Ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ καὶ ὁ φαρμακοποιός...